

Az volna csudijó:

Vagy a mellőzöttség
avagy a rang esz meg;
nem látod meg partját
a messzi Gangesznek –
nem fertőz meg hírnév
(a talmi bódító?);
maradsz (mért ne büszkén?)
örök fiók-író.

T. S.

meglesne kamera az utcán, kávéházban,
s velem telne meg a studijó –
bibliofil könyvem
úgy fogyna, mint a popcorn,
belső hangomat többé nem hallanám:
„Rosszkor születél, rosszkor!”
De gyáva nem volnék (az ám!);
rajongóimtól nem védene kordon.
Nem érném meg soha,
hogy laurusom levele hullni kezd –
az utcán találná magát
könyvem fanyalgó lektora;
telt házzal vetítne a multiplex
(O Gott – ki hitte voln’: a terem s vászon mekkora!)
Szép házam lenne, kutyám,
talán még őzgidám is –
négy mobilom; nem lennék többé
soha marginális;
kalkulálhatna nevem betűivel,
jövedelemként, az emléktábla-vésnök
– büszkén feszítenék (hűség-imázs!) a párom oldalán,
s mindegyre záporozna rám

irigység és siker (a zsengek álma) [és nők].
Ki nem tudódhatna soha, ha valakinek netán
eszébe jutna nálam szebb rím;
pár tél ha eltelik,
s *frekventált téren* áll a szobrom.

Befutottnak lenni. Valahol
a csúcs közelében.
Az lenne a kánoán.

Nélkülük nem?

Az olvasókkal nem törődöm
(bár nélkülük nem létezem –
de rajtuk múljon; épp ezen?!)
csak vénám nehogy eltömődjön!

Az olvasók... Távoli bolygók!
Köreiket nem érzük el;
arra praktikus ész ügyel –
de csak ne legyünk bérborongók!

Nélkülünk nem léteznek ők se,
habár a *nép* virul, tenyész,
s mért lenne könyveknek becse előtte??
Hiú szót túlél hormon, késztetés!
– Mért lennék félszeg, óvatos?
Nem létezem, de jól vagyok.

Ne poszt, ne szanaszét!

Szedd össze és vidd magaddal
poharad, pokrócod, kiült székedet,
vidd az ős teléreket hajadban,
körmöd félholdjait,
vidd feltétlen az elvásott talpú papucsot!
A könyvek talán semlegesek (függetlenebbek), sok is
van belőlük, de olyat, amelyikbe
befírkáltál, képeslapot vagy darab papírt
feledtél benne, kezed vonásával, itt ne hagyj!
A ruhák. Mit kezdj a ruhákkal? Tudom én?!
Mit kezdjen az, aki majd
itt marad velük!?

Vidd magaddal kulcsaidat, bukszádat,
kedvenc ételeid nevét;
vidd a fésűdet, s a fürdőszobában
más nyom se maradjon utánad
Vidd magaddal az illatodat
Vidd magaddal a mozdulataid,
s főként az arcaidat, amelyek a lelkiszem-feneknek
fényérzékeny homorúlemezén rögzültek
Vidd magaddal a szavaidat; a hangoddal, a levegőből,
a belső hangszalagról;
leveleket – vidd őket – itt ne hagyj!
Vidd magaddal inkább, mint hogy
kerülgetni kelljen
Időnként (maholnap sóhaj nélkül) leporolni
Már amíg tart a kegyelet.

Idén Tatár Sándornak ítelték az Alfred Müller-Felsenburg Irodalmi Díjat.